

другарката ѝ са бѣ предала на дълбокъ сънъ. «Сега ми бѣди милостива Венеро!» рече тя въ себе си, и като станъ полегичка излѣ на земята мирзливата есенція отъ стѣкълцето което ѝ бѣ дала Юлія; измы го прилежно съ водата която бѣ донесла до одъра си и като стѣпваше на прѣсти намѣри са при Юлія; пѣхнъ си полека трепещущата рѣка подъ възглавницата и измѣкнъ стѣкълцето. Юлія нищо повърда, дѣханіето ѝ са изливаше правилно по распалената страва на безоката. Ти отули стѣкълцето излѣ го въ празното а първото напълни съ вода на която споредъ устрѣнieto на Юлія приличаше жидкостъта, и найподиръ тури пакъ на първото мѣсто подъ възглавницата стѣкълцето което сега бѣше пълно само съ вода. Пакъ съ същото предапазване тя си легнъ и чакаше да са сыпне зора като са предаваше на безпокойны и шумны мысли.

Слънцето изгрѣя и Юлія спѣше още. Недія са облече тихо и скры добръ на полса си отнетото съкровище и като си зе тоужката побърза да излѣзи изъ къщата на Диомеда.

Дверникътъ Медонъ я поздрави вѣжливко когато тя слѣзваше по стѣбата къмъ улицата, но тя не го чу; пейныйтъ умъ са скиташе въ хаоса на мѣтны мысли; ти осѣти утрѣшната прохлада на лицето си, но тѣзи прохлада не достигваше до распалената врѣвъ на жилытъ ѝ.

«Главке, думаше си безоката, сячкытъ лѣбичета на свѣта, сячкытъ силны средства на магїята не могатъ да та накаратъ да ма обычашъ толкось, колкото азъ та обычамъ сега! Но Иона! . . . Сумнѣніи, укоренія на съвѣстьта не мѣчете душата ми! Главке! съдбата ми зависи отъ една твоя засмѣха, а твоята съдба . . . О надѣжда, о радость, о несказанно мое благополучіе! съдбата ти е въ мой власть.»

